

**LIETUVOS BANKAS
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2024-05-28 Nr. 429-114
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėjas 2023 m. rugsėjo 13–25 d. savo mokėjimo kortele *MasterCard* atliko lėšų gavėjui *Money/mercuryo.io* vienuolika ginčijamų mokėjimų, kurių bendra suma 11 581 Eur ir 15 USD (toliau – ginčijami mokėjimai kortele), taip pat lėšų gavėjoms *IBS Lithuania* ir Y. Y. atliko du kredito pervedimus, kurių bendra suma 8 550 Eur (toliau – ginčijami kredito pervedimai) (toliau kartu – ginčijami mokėjimai). Bendra ginčijamų mokėjimų suma – 20 131 Eur ir 15 USD.

2023 m. spalio 21 d. pareiškėjas kreipėsi į banką ir nurodė, kad tapo sukčiavimo auka ir prarado 20 193,61 Eur. Pasak pareiškėjo, ginčijamus mokėjimus jis atliko po to, kai per mobiliąją programėlę *WhatsApp* su juo susisiekė interneto platformos¹ atstovai ir pasiūlė darbą, susijusį su mobiliųjų programėlių tobulinimu. Pareiškėjas sutiko su darbo pasiūlymu ir vykdė sukčių nurodymus – pervedė lėšas (angl. *deposits*), reikalingas darbo funkcijoms vykdyti. Pareiškėjas nurodė, kad ginčijamų mokėjimų lėšas pervedė *Bitget* ir *ByBit* platformoms, kuriose šios lėšos turėjo būti konvertuojamos į kriptovaliutas ir pervedamos į kitas sąskaitas. Nusprendęs susigrąžinti įneštas lėšas ir negalėdamas to padaryti, pareiškėjas suprato, kad tapo sukčiavimo auka. Pareiškėjas prašė inicijuoti ginčijamų mokėjimų lėšų grąžinimo procedūras (angl. *chargeback*) arba atlyginti visus patirtus nuostolius.

2023 m. spalio 27 d. banko darbuotojai susisiekė su pareiškėju ir paprašė patikslinti informaciją apie ginčijamus mokėjimus. Pareiškėjui pateikus trūkstantią informaciją, tą pačią dieną bankas kreipėsi į ginčijamų kredito pervedimų lėšų gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjus dėl lėšų grąžinimo. 2023 m. spalio 30 d. banko specialistai pareiškėjo vardu užpildė lėšų grąžinimo prašymus dėl ginčijamų mokėjimų kortele. 2023 m. spalio 31 d. bankas informavo pareiškėją, jog lėšų grąžinimo prašymai buvo atmesti remiantis tuo, kad ginčijami mokėjimai kortele buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo ir, atlikus tyrimą, nebuvo rasta jokių apgaulingos veiklos pėdsakų pareiškėjo sąskaitoje.

2023 m. lapkričio 7 d. atsakymu bankas informavo pareiškėją, kad jo prašymo netenkins, ir paaiškino, kad ginčijami mokėjimai kortele buvo tinkamai autorizuoti, o ginčijami kredito pervedimai buvo atlikti po banko pareiškėjui parodytų atitinkamo turinio įspėjimų, todėl pareiškėjas laikytinas atsakingu už ginčijamus mokėjimus. Bankas taip pat paaiškino lėšų, pervestų atliekant ginčijamus mokėjimus kortele, grąžinimo procedūrą ir informavo, kad ginčijamais mokėjimais kortele prarastų lėšų grąžinimas šiuo atveju galėjo būti inicijuotas pateikiant lėšų grąžinimo prašymus dėl sukčiavimo (angl. *fraud chargeback*). Pasak banko, įvertinus tai, kad ginčijami mokėjimai kortele buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo, lėšų grąžinimo prašymai buvo atmesti. Bankas nurodė, kad susisiekė su ginčijamų kredito pervedimų lėšų gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjais dėl galimybės atgauti pareiškėjo prarastas lėšas.

¹ <http://arde-apps.com/>.

2023 m. lapkričio 15 d. ginčijamų kredito pervedimų lėšų gražinimo procedūros buvo užbaigtos, nes bankas gavo atsakymus iš lėšų gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjų. Mokėjimo paslaugų teikėjai nurodė, kad prarastų lėšų atgavimas šiuo atveju nebuvo įmanomas.

2023 m. gruodžio 4 d. pareiškėjas kreipėsi į banką, ginčydamas banko jam pateiktą atsakymą, tačiau bankas atsisakė pakeisti dėl pareiškėjo reikalavimų jau priimtą sprendimą.

2024 m. kovo 25 d. pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo ir paprašė įpareigoti banką atlyginti dėl ginčijamų mokėjimų patirtus nuostolius arba taikyti lėšų gražinimo procedūras, nes, pasak pareiškėjo, bankas neapsaugojo jo lėšų nuo sukčių. Kreipimesi pareiškėjas nurodė aplinkybes, tapačias nurodytoms kreipimesi į banką.

Bankas Lietuvos bankui pateiktame atsiliepime paaiškino, kad pagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus ir lėšas pervedė lėšų gavėjams. Bankas nurodė, jog pareiškėjas neginčija fakto, kad pats inicijavo ginčijamus mokėjimus. Dėl pareiškėjo prašymo taikyti lėšų gražinimo procedūras bankas paaiškino, kad neturi jokio teisinio pagrindo pagal tarptautinės mokėjimo kortelių organizacijos *MasterCard* lėšų gražinimo vadovo² (toliau – *MasterCard* taisyklės) taisyklės tenkinti tokių prašymų, nes ginčijami mokėjimai buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo, o paslaugos (lėšų pervedimai) tinkamai suteiktos. Atsižvelgdamas į tai bankas teigė, kad jam nekyla pareiga gražinti pareiškėjui dėl ginčijamų mokėjimų prarastų lėšų, todėl prašė atmesti pareiškėjo reikalavimus.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas vartojimo ginčą, Lietuvos bankas neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų faktinėms aplinkybėms dėl Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų laikymosi ir (ar) vartotojo įtariamo galimo šių reikalavimų pažeidimo nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, šalių ginčas kilo dėl banko atsakymo pareiškėjui gražinti vykdant ginčijamus mokėjimus iš pareiškėjo banko sąskaitos nurašytas lėšas ir taikyti lėšų gražinimo procedūras pagrįstumo.

Pareiškėjas Lietuvos bankui pateiktame kreipimesi nurodė, kad bendra ginčijamų mokėjimų suma sudarė 20 193,61 Eur, tačiau nei bankui, nei Lietuvos bankui nepateikė įrodymų, kad būtent tokią pinigų sumą pervedė lėšų gavėjams. Kita vertus, banko pateikti duomenys įrodo, kad pareiškėjas lėšų gavėjams iš viso pervedė 20 131 Eur ir 15 USD. Vadinasi, ginčo byloje turimi įrodymai pavirtina, kad dėl ginčijamų mokėjimų pareiškėjo galimai patirtų nuostolių suma yra 20 131 Eur ir 15 USD, todėl toliau sprendime bus vertinami būtent šie ginčijami mokėjimai ir pareiškėjo patirti nuostoliai.

Taip pat svarbu pažymėti, kad tiek kreipimesi į banką, tiek ginčo nagrinėjimo Lietuvos banke metu pareiškėjas nurodė, kad ginčijamų mokėjimų lėšos buvo pervestos *Bitget* ir *ByBit* platformoms, tačiau iš banko pateiktų objektyvių duomenų matyti, kad pareiškėjas lėšas pervedė į *Money/mercuryo.io*, *IBS Lithuania* ir Y. Y. atsiskaitomasias sąskaitas, todėl nagrinėjamo ginčo atveju bus analizuojami būtent šie ginčijami mokėjimai.

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas. Pagal Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalį, mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą ją įvykdyti. Mokėtojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas turi susitarti dėl sutikimo davimo formos ir tvarkos. Be to, Mokėjimų įstatymo 38 straipsnyje nustatyta, kad mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas mokėjimo paslaugų vartotojui (mokėtojui), jeigu mokėjimo operacija buvo neautorizuota, t. y. mokėjimo paslaugų vartotojas (mokėtojas) nedavė sutikimo atlikti tokią mokėjimo operaciją.

Nagrinėjamu atveju matyti, kad tiek kreipdamasis į banką, tiek į Lietuvos banką

² <https://www.mastercard.us/content/dam/mccom/global/documents/chargeback-guide.pdf>.

pareiškėjas aiškiai ir nedviprasmiškai nurodė, jog siekė atlikti ginčijamus mokėjimus. Pareiškėjas taip pat neneigė davęs sutikimą atlikti ginčijamus mokėjimus, t. y. būtent jis inicijavo ginčijamus mokėjimus, todėl lėšos ir buvo pervestos į lėšų gavėjų sąskaitas. Taigi galima daryti išvadą, kad šioje byloje ginčas dėl ginčijamų mokėjimų tinkamo autorizavimo nevyksta. Atsižvelgiant į tai, kad ginčijami mokėjimai laikytini tinkamai autorizuotais, sprendime nebus plačiau analizuojamos mokėjimo operacijų tinkamą autorizavimą reglamentuojančios Mokėjimų įstatymo nuostatos ir mokėjimo operacijų autorizavimo aplinkybės.

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir banko kilusį ginčą bei pasisakyti dėl pareiškėjo keliamų reikalavimų pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas: 1) turi pareigą grąžinti pareiškėjui ginčijamų mokėjimų lėšas; 2) vadovaudamasis MasterCard taisyklių nuostatomis turėtų tenkinti pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymus; 3) užtikrina banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumą.

1. Dėl ginčijamų mokėjimo operacijų įvykdymo pagrįstumo

Kreipdamasis į Lietuvos banką pareiškėjas nurodė, kad bankas turi jam grąžinti dėl ginčijamų mokėjimų prarastas lėšas. Nesutikdamas su pareiškėjo nurodytomis aplinkybėmis bankas pažymėjo, kad pats pareiškėjas patvirtino davęs sutikimą ir atlikęs ginčijamus mokėjimus šalių sudarytoje sutartyje nustatyta tvarka.

Nagrinėjamo ginčo byloje esminis pareiškėjo reikalavimas, kad bankas sugrąžintų pareiškėjo inicijuotų ir banko įvykdytų ginčijamų mokėjimų lėšas, kurių negrąžino.

Pagal Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalį, kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, gavėjo ar per gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Pagal Mokėjimų įstatymo 51 straipsnio 1 dalį, kai mokėjimo nurodymą tiesiogiai inicijuoja mokėtojas, jo mokėjimo paslaugų teikėjas atsako mokėtojui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą, nebent mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas žino ir gali patvirtinti mokėtojui ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavo mokėjimo operacijos sumą, kaip nustatyta šio įstatymo 46 straipsnyje. Tokiu atveju gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas gavėjui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą.

Iš turimų duomenų matyti, kad bankas pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus įvykdė pagal visus pareiškėjo pateiktus duomenis, t. y. tinkamai ir laiku ginčijamų mokėjimų lėšas pervedė lėšų gavėjams. Kadangi pareiškėjas davė sutikimą įvykdyti ginčijamus mokėjimus, juos pateikė bankui vykdyti ir bankas juos įvykdė tinkamai, nėra pagrindo teigti, kad bankas nepagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus.

Nustačius, kad pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus bankas įvykdė pagrįstai, t. y. atsižvelgdamas į teisės aktų nuostatas, nėra pagrindo dėl šios priežasties pareiškėjo reikalavimo bankui grąžinti dėl ginčijamų mokėjimų prarastas lėšas pripažinti pagrįstu.

2. Dėl lėšų grąžinimo procedūrų taikymo pagal MasterCard taisykles

Pareiškėjas Lietuvos bankui nurodė, kad kreipėsi į banką, prašydamas taikyti lėšų grąžinimo procedūras dėl visų ginčijamų mokėjimų, o jei tai neįmanoma, atlyginti patirtą žalą. Taigi pareiškėjas klausė, ar bankas pagrįstai netenkino jo prašymų taikyti lėšų grąžinimo procedūras ir tuo pagrindu nesugrąžino ginčijamų mokėjimų lėšų.

Nesutikdamas su pareiškėjo kreipimėsi į Lietuvos banką pateiktais argumentais bankas nurodė, kad ginčijami mokėjimai buvo atlikti MasterCard mokėjimo kortele. Bankas negali tenkinti pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymų, nes ginčijami mokėjimai buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo, o paslaugos (lėšų pervedimai) tinkamai suteiktos.

Vertinant pareiškėjo reikalavimo pagrįstumą, svarbu pažymėti, kad nei Lietuvos Respublikos, nei Europos Sąjungos teisės aktai nereglamentuoja, kaip turi būti vykdomos tokios lėšų grąžinimo procedūros. Taigi banko veiksmai (ginčijant autorizuotas mokėjimo operacijas) reglamentuoti minėtose MasterCard taisyklėse, nustatančiose atvejus, kuriems esant bankas, gavęs kliento prašymą, gali kreiptis į tarptautinę mokėjimo kortelių organizaciją MasterCard dėl lėšų grąžinimo procedūrų taikymo, ir kreipimosi tvarką.

Vadovaujantis MasterCard taisyklėmis (33–35, 95 ir 96 psl.), mokėjimo operacijų, kurios

atliekamos mokėjimo kortele, nebūtų galima ginčyti kaip atliktų neteisėtai, t. y. be kortelės turėtojo žinios (*angl. Fraud*), jeigu vartotojas dalyvauja mokėjimo operacijoje ir (arba) duoda leidimą atlikti mokėjimo operaciją.

Nagrinėjamu atveju, kaip rodo banko pateikti įrodymai – sistemų duomenys, ginčijami mokėjimai kortele buvo sėkmingai atlikti ir autorizuoti paties pareiškėjo, naudojant „3D Secure“ autentifikavimo metodą. Be to, pareiškėjas ir pats neneigia ginčijamų mokėjimų kortele autorizavimo fakto. Taigi bankas pagrįstai šiuo pagrindu atmetė tokius prašymus, nes ginčijami mokėjimai buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo.

Taip pat, Lietuvos banko vertinimu, tiek iš pareiškėjo pateiktų paaiškinimų, tiek iš banko pateiktų duomenų matyti, kad ginčijamų mokėjimų kortele lėšos buvo pervestos lėšų gavėjui *Money/mercuryo.io*, o pareiškėjas turėjo galimybę naudotis pervestomis lėšomis platformose *Bitget* ir *ByBit* – naudoti savo pervestas lėšas. Atsižvelgiant į tai, galima daryti išvadą, kad bankas, vadovaudamasis *MasterCard* taisyklėmis (49–56 psl.), dėl priežasties „Prekės ar paslaugos nesuteiktos“ (*angl. Goods or services not provided*) nebūtų galėjęs tenkinti lėšų gražinimo prašymų dėl šių ginčijamų mokėjimų, todėl būtų turėjęs ir šiuo pagrindu atmesti pareiškėjo prašymus.

Įvertinęs surinktą informaciją, Lietuvos bankas nenustatė pagrindo konstatuoti, kad bankas netinkamai taikė ir (arba) aiškino *MasterCard* taisykles ir jose apibrėžtus ribojimus, todėl daro išvadą, kad banko priimtas sprendimas netaikyti *MasterCard* taisyklėse nustatytų lėšų gražinimo procedūrų yra pagrįstas.

3. Dėl banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumo

Kaip pirmiau minėta, nagrinėdamas ginčus Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų tam, kad nustatytų, ar nebuvo pažeisti finansų įstaigų veiklai keliami teisės aktų reikalavimai. Lietuvos bankas remiasi ginčo šalių pateiktais konkrečiais įrodymais ir jų pagrindu priima sprendimą.

Pažymėtina, kad vien aplinkybė, jog iš pareiškėjo sąskaitos buvo įvykdyti ginčijami mokėjimai, savaime nepagrindžia to, kad banko taikytos klientų lėšų apsaugos priemonės buvo nepakankamos ir (arba) neatitinkančios teisės aktų reikalavimų ir būtent tai galėjo nulemti ginčijamų mokėjimų įvykdymą.

Duomenų, kad bankas būtų nevykdęs finansų rinką reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų ir (arba) nesiėmęs priemonių užtikrinti savo klientų lėšų, įskaitant banke laikomas pareiškėjo lėšas, saugumą, nagrinėjant ginčą nenustatyta. Priešingai, iš byloje turimų duomenų matyti, kad bankas ginčijamiems mokėjimams kortele taikė saugesnio autentiškumo patvirtinimo procedūrą, t. y. užtikrino, kad pareiškėjo atliekami ginčijami mokėjimai kortele būtų papildomai patvirtinti naudojant „3D Secure“ metodą (papildomai patvirtinti prisijungiant prie banko programėlės).

Be to, iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjas, prieš atlikdamas ginčijamus kredito pervedimus, pats patvirtino naudos gavėjus. Pareiškėjui pridėjus naują naudos gavėją ir kiekvieną kartą inicijuojant pirmuosius mokėjimus naujam naudos gavėjui, buvo parodomas autorizuoto mokėjimo (*angl. Authorized Push Payment*) įspėjimas. Taigi pareiškėjas buvo tinkamai informuotas apie įtartina numatomų pervedimų pobūdį ir kad, jei atliks minėtus ginčijamus kredito pervedimus, egzistuoja reali tikimybė tapti sukčių auka ir prarasti pervestas lėšas, tačiau ignoruodamas įspėjimus atliko ginčijamus kredito pervedimus.

Be to, 2023 m. rugsėjo 22 d. dėl ginčijamo kredito pervedimo, atliekamo lėšų gavėjui *IBS Lithuania*, suveikė ir banko automatizuota saugos sistema (toliau – APP saugumo sistema). Šiuo konkrečiu atveju ginčijamas kredito pervedimas APP saugumo sistemos buvo laikinai sustabdytas, o pareiškėjas, prieš įvykdydamas šią mokėjimo operaciją, turėjo atsakyti į jam užduotus klausimus ir peržiūrėti informacinius pranešimus (*angl. stories*), informuojančius apie galimus sukčiavimo atvejus, atsižvelgiant į tai, kokius atsakymus pareiškėjas pasirinko. Remiantis banko pateiktais duomenimis, pareiškėjas nurodė, kad atlieka kredito pervedimą investavimo tikslais (*angl. as part of an investment*), siekdamas uždirbti pelno iš kriptovaliutų (*angl. gains from cryptocurrency*). Dėl to pareiškėjui buvo parodyti informaciniai pranešimai apie galimus investavimo į kriptovaliutas sukčiavimo atvejus, tačiau pareiškėjas nepaisė šių įspėjimų ir nusprendė patvirtinti mokėjimo operaciją.

Svarbu paminėti ir tai, kad bankas Lietuvos bankui pateikė objektyvius duomenis, įrodančius, jog dėjo daug pastangų, kad sugrąžintų ginčijamų kredito pervedimų lėšas. Iš pateiktų duomenų matyti, kad bankas, gavęs pareiškėjo kreipimąsi ir 2023 m. spalio 27 d.

pateiktą reikiamą informaciją apie galimai sukčiams pervestas lėšas, susisiekė su ginčijamų kredito pervedimų naudos gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjais dėl galimybės atgauti pareiškėjo lėšas, tačiau 2023 m. lapkričio 15 d. buvo informuotas, kad visos lėšos pervestos kitur ir (ar) nebuvo gautas naudos gavėjo sutikimas grąžinti lėšas, todėl atgauti lėšų neįmanoma.

Taigi galima daryti išvadą, kad šiuo atveju nebuvo nustatyta aplinkybių, jog bankas būtų nesilaikęs teisės aktų ar šalių sudarytos sutarties, todėl pareiškėjo argumentai vertintini kaip nepagrįsti ir atmetami.

Atsižvelgiant į tai, kad šiuo atveju nėra ginčo tarp pareiškėjo ir banko dėl ginčijamų mokėjimų autorizavimo, o Lietuvos bankui nebuvo pateikta objektyvių duomenų, kad ginčijami mokėjimai buvo atlikti netinkamai, taip pat į tai, kad banko pagal *MasterCard* taisykles priimtas sprendimas yra pagrįstas ir teisėtas, darytina išvada, kad bankas neturi pareigos pareiškėjui grąžinti ginčijamų mokėjimų metu pervestų lėšų, todėl pareiškėjo reikalavimas atmetamas kaip nepagrįstas.

Į esminius šalių argumentus atsakyta, kiti šalių argumentai neturi esminės reikšmės sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl Lietuvos bankas plačiau dėl jų nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą³.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.